

интереси. Просто невѣроятно било, какъвъ хаосъ царѣлъ въ рускитѣ канцеларии и какъ небрежно се отнасяли малки и голѣми, отъ писаря до генерала, къмъ служебнитѣ си задлъжняния. И следъ всичката неблагоприятностъ къмъ доброволцитѣ отъ страна на началството имъ, това не се посвѣнило да ги моли после, да не се завръщатъ обратно при своитѣ си! Виджайки, какъ бѣжанцитѣ се колебаели да вървятъ ли напредъ, и какъ нито единъ отъ тѣхъ не благодарѣлъ на рускитѣ власти, последнитѣ дошли до невѣроятното заключение, че българитѣ обичали повече своитѣ тирани, отколкото своитѣ освободители, и следователно не заслужвали да имъ се помогне! „Така и отъ дветѣ страни се породиха противоположни мисли. Това бѣ достатъчно, за да последватъ гибелни резултати за този нещастенъ народъ и най-горчиви разсждения противъ руското правителство“. Наблюдавайки това неизбежно разногласие, Селимински си дава смѣтка за всичко преживѣно отъ новитѣ емигранти, което му напомняло ужасното изселване на сливенци отъ преди четвъртъ вѣкъ. И дълбоко покъртенъ, той пише така въ мемоаритѣ си, подчертавайки отново контраста между илюзии и действителностъ:

„Този нещастенъ народъ презъ това лѣто очакваше да прибере плодовѣтъ на своя трудъ, зарадванъ, че най-сетне ще настѣпи краятъ на петвѣковни беди. Обаче въ единъ мигъ изгуби движимия и недвижимия си имотъ и остана стреснатъ отъ събитията. Отъ една страна изгуби всичкитѣ си блага и добра надежда, а отъ друга страна мъчнотия се явяваше предъ него, да се засели въ ново общество следъ като бѣ напустналъ своитѣ семейства и огнища, бащинскитѣ си гробища, естествената хубостъ на страната си, съ която бѣше привикналъ отъ малкъ. Бѣжанцитѣ разкъсаха своитѣ сношения и връзки съ останалитѣ жители и вървѣха съ наведени глави, защото не знаяха, каква ще бѣде сждбата имъ. Най-възмутителното бѣше, че бѣжанцитѣ виждаха да се придружаватъ отъ руски чиновници и като че ли се тласкаха къмъ Русия, безъ да знаятъ намѣренията на руското правителство. И като мислѣха за всичко това, бѣжанцитѣ вървѣха неохотно. Това е естествено, когато човѣкъ насила се принуждава да се пресели. Въ такъвъ случай бѣжанецътъ съ въздишка обръща погледи къмъ бащиното си огнище, и често